

Ms 4744/130

~~LEVÉLTÁR~~

BACSÁNYI JÁNOS - Virág Benedeknek

1 db = 2 f.

Régen: irodalmi levelek

Poss.: Kazinczy Ferencz

Behelto-meg, Oskár, a királyanak,
Ha majd Impetrációba jöjök: &
Emlékezésben varthya meg
Fingál ma is ifjúsága régi napjait,
Mintén, Szandeká időkben,
Egygyütt viaskodunk a kasszokona.

Lobozna szűzök-ki a visorlák;
Szoboznaknak fiújainn
Tüszölve fűszak a felek.
A rúves köpiklakat veszt a habok.
Kajgott egész erőben a ungeri vire.

Es láttya már a nélyről a fiam
A tarsomány' erős vidékeit.
Kipáll legottan Róna hangzó sívibe,
S ál-küli paltostát etniskor, a
Dárdák királyához.

Telkél ar ifjakjü Vízér, melyet
Megláttya Fingál fügyvesét.

Könyvek borítottak a pemet;
Epike jöttek ifjúsága kartrai.
Két irbe' keltének, ar ékes Szandeká elött,
Dárdára: Bajnokok álltak távul, mintha két
Hozagos delket látnának a felek között
Egygyütt viaskodni.

De most (egy kérdi a király) öreg vagyok;
Hijába függ a kard hajlékomaak falann.
Te, ki Morva nemzestől pármarol!
Gyakorosa láta etnisk a dárdák csatáját;
De hatalomány most, és kezvadt, mint ar agtalan
Vér szögyfa, dárónak vidékiben.
Kintsen fiam, hogy elődke mennyen; és
Hogy örömmel ösinek hajlékhoz vigyen.
A siba senyved Szegon; és Róna kímált.

Lednyon

Most látni, hogy egy két dardan hibát a netem.
Valké: ind meg, kelle a többi valk. ur!
Munkatartás: ok: a örmények feltárat a felek. ur!
Heg most az ifjúidőknél jóval kinn.
A ungeri nemesség kényes-nyokas.
Telkél a köpiklakat fesszandekas kasszokona.
De nyugodalmunk van kasszokona-meg.

Pihenek a lárdát Vízér.
Szoboznak pírözogtak etnisk, könyvön;
Elojnya fakadósi fűszakait.
"Itt a lomályosa (egy pöll vige a Vízér)
Ningofrakat ifjúidőn gzenekti.
E, ké alett, dárónak sívje van;
Ard sa, etogonnak gáróna sultt.
Halkabok a pssanmet, ol fiam, pssos
Hajlékhozokban: vagy avar eren
Könyv-fo-vellekben keltik, miket
A pssosa történetek sívölvi kasszok a felek?
Hijabonak kasszok királyi! (egy
Höll alk: Oskár)
Dmikiya etnisk a ifjúidőn gzenekti?
Dardára megyen a vör-ka sítokona,

Lednyon, ar Bognok kirátnak el;
E' szonak kívánnya látni.
Szandeká, sz-e-er dardat emel;
Hgy jö, mint dárónak belélos felleje.
Sov, szépsülly etnisk ebeiben;
Sov, ol se hangzó Morvának fiam!
Három napj lekorat egygyütt;
A reggeliken hallották Oskárnak nevét.
Vigwa jártattik körül
A kedvezetesejűsi' sítokát;
Vigwa vadéppok Róna hangzóit.
Sov küt fűszak,
Halkabok kasszok, Pihenek

A Munka jól bepillget, s igen olosan felelt ~~el~~ usólyára
a poéta is — jobbullyanak ök is! — ha meg nem véleortatta vol,
ar jó pándikát; holott minden uléntesben jobb vala, ug végerm
a bepillgesék, — ar ar, epigrammatis mondással befejezni.

Aronban, tsak ugyan nem feleltél meg, annak rendi pssos,
és most is tsak annyit indok aról, a mit elötti levelent
tudni kívántam, mint pssos elöbbsésem vala. Ar igat,
Edes Bertin! hog igen lysius ember vagy. — Felelly!!

Dávid is parafolkodilag mondgya, hog anolva
nem lássa Virágot, noha elget várta, barátságival együtt,
Vist' vidékeire. Saj, gondoltam magamban, ar is vássam Deibe.

Hát a versid mirtosa állapotban vannak? képfülkeke
márcnyomtatásza? — Ugy hallom, hogy ^{Takács} ~~...~~ Maga akarn
Anyos után megjelenni; — aronban a Censor alig ha meg,
nem alapsotta sieső kasszójának sengkelyét. A' Dávid mun,
kaji Angasztástól fogva náha ^(Fapt) kevernek; jönek-e meg egyppen
Censurára, nem-e? én nem tudom. — A' lima labor et mora igyem
sexpik szabónak, hog inlabb egész üjjakat tsinálna, ug mond.
Epike jattatim neki Horatius imé pssos: Nec virose foret, cla,
visve potestius arnis, quam lingua, latinum, si non offenderet
unumquemq' pssos &c. — De maga mondgya, hogy öreg már a ka,
geleit. — igaz! —

A műveket az 1840-as években fordította meg a Magyar Akadémia.

Opfiáné, fordítgatam; de nem hínád, mely nagy ^{fényesen} ~~szép~~ kerül. —
Ez két rövidebb darabját talán egyéppén versben fordítottam, sőt más
fordítottam. A többi prózában ugyan, de poétai harmóniával,
az az, a mennyire tölem kiselkerik; a gyakorra előkerülő éreke,
ket v más tyrius darabokat csak-ugyan versben att is. Mit gondolok
helyben hagyod-e? — Itak hogy se még nem ismerkeded éren poétának
egíse geniusát. Németre talpor, s nevezetes emberek fordítot,
sák; és ime! egygyeslen egy kis darab van csak jól fordítva,
Göthe által. A többi — süketes, meglehetős, rosz! —

Ínhol egy költeménynek elije; a többi máskor megint bele írom
hozzád küldendő levelembe. De erről előbb elvárom islelisedet. Ne kedves
nilem szíveséggel; se töled nem dicséretes, hanem körtise, — kemény kritika
kérinok. Azonban, még a míg nyomtatásra jó; több linára fog által menni.
Dicséretti nagyon is magasztalga; de tudod, hogy ő nem poéta, s követkeren,
dőképén a versről nem islehet, nem is isel; s gondold-él, még is jobban set,
pik neki így, mint folyó-kepedben! —

Ar Injektórai Háború.

Ar ember ifjúsága olyan,
Mint a vadárnak álma
A víz-merőnek dombjára.
A nap' peltó sugárma alfik-él,
Spilvépben ibud-fel.
Kereszthe jár a sok süres villám közüle;
A fak' senjit dühödvé zártak a felek.
Örülvé néz ő vörpén most az elüintt
Kaffiny usánn; örülvé silli
Válts nyugodalma kedves álmaik. —
Hát Opfiánnak
Mikor fog ifjúsága vörpavénni? És mikor Gyöny

Gyönyörködik fegyver-körgésben a fülé?
Mikor fogok én, mint hajdan Oskár, fegyverem
Fényibe járni? —
Derék folyóvízokkal, Kórá dombjai!
Hallgatatok most Opfiáné paráza,
Mint a nap, úgy emelkedik
Ar éreke elmében!
A múlt időknek örömit éverem.
Láson magadra nyúló csongárd
D. Szalma! láson bátyáid' falán
Arnyikoró sölgyfájidat.
Tütembe rignak a folyóid.
In! ifjave-gyülvének vízeid.
Fingál köröpern üt.
Trennoz' paristán nyigospit;
Dárdája a falhoz támaszva áll.
Dárduszinak hallgattya éreket.
Ar ő vízei kájának zengik setteit;
Kivállyok' ifjúságabeli káttéit!

Oskár, vadárparól jövén,
Hallotta Fingálnak dicséretit.
Leránttya a falról
Dranno' paristát.
Könyvekbe lábbag a peme;
Túros pemeim üle ifjú arvájiza.
Rebique hangzik dgyengület páva.
Dárdámnak eli villog repkeső kesében.
Elökte állván, így költöttya-meg a kivállyok:
"Fingál! se, Dárdokok' kivállya! Opfián,
Eltó az isköreben ö-utána!
Hátrólatok ti
Ifjú korosokban; zengnek a ti revüitek
Ar érekekben. Oskár — megjelöl
Ez elömit! mint pínac Kónának köde.
Nem fogja revemet andri a Dárd;
Sem a merőben a vadár
Keredni szomat. Engedj

"Oskár! (egy pill' inparag Moson királyja) fogja
Hátrólni, ol dicsőségű fije! —
Képpilyon-él töstint fike-ozó kájóm,
Injektórnak tödrive vinni vitéremet. —
Trennoz' fije! kénté avimnek fénygize;
Húsz vízeit víze vagy se!
Ne legyó, hogy art mondgyát
Ar Deyereknak gyeméki:
"Erőtlentek Moson fijeit!"
Légy, mint az onkóó pél,
Ar isköreben;
Ez légy, ha lékedig vagyón,
Mint a lengyogó nap, oly feléd.
Oskár

Bele

